

Sygn. akt I C 135/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący: SSR Monika Drzewiecka

Protokolant: st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016 r. we Włocławku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą K.

przeciwko **E. R.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. kosztami procesu obciąża powoda.

UZASADNIENIE

W dniu 26 marca 2015 roku do Sądu Rejonowego w Lipnie wpłynął pozew H. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. przeciwko pozwanej E. R. o zapłatę kwoty 4.368,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 4.078,59 zł, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z zawarcia przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym (...) Bank S.A. z siedzibą we W. w dniu 06 marca 2007r. umowy kredytu o nr. (...). Na podstawie uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia (...) Bank S.A. z dnia 08 września 2010r. doszło do przeniesienia całego majątku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. na (...) Bank S.A. z siedzibą we W.. Strona pozwana nie wywiązała się z warunków umowy, co spowodowało zakończenie umowy stron. Zobowiązanie strony pozwanej na dzień sporządzenia pozwu wynosi 4.368,59 zł, na co składa się: 2.201,77 zł – zaległa część kapitału, 1.876,82 zł – suma odsetek od kapitału naliczonych od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia sporządzenia pozwu, 290 zł – koszt dochodzenia zaległej należności (koszty upomnień i wezwań) naliczone zgodnie z warunkami umowy.

W dniu 30 kwietnia 2013r. wierzyciel pierwotny (...) Bank S.A. dokonał przelewy przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. Pozwana została powiadomiona pisemnym zawiadomieniem.

Postanowieniem Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 01 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy we Włocławku został wyznaczony do rozpoznania sprawy.

Pozwana prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiła się, nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 marca 2007r. (...) Bank (...) S.A. zawarł umowę kredytu na zakup towarów z pozwaną E. R., na kwotę 2.201,77 zł. Opłata przygotowawcza wyniosła 49,19 zł, składka z tytułu ubezpieczenia wyniosła 147,88 zł. Kredytobiorca wpłaciła gotówką 200 zł. Odsetki z tytułu udzielonego kredytu zostały wyliczone na kwotę 396,45 zł. Łączna kwota wszystkich opłat, prowizji i innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt wynosi 49,19 zł. Całkowity koszt kredytu wynosi 625,92 zł, a (...) 40,48%. Kredytobiorca miał dokonywać spłat w 18 ratach, począwszy od kwietnia 2007r., 17 rat w kwocie po 146,15 zł, a 18-sta rata w kwocie 146,07 zł. Ostateczny termin spłaty kredytu upływał w dniu 06 września 2008r.

Dowód: okoliczności bezsporne; umowa kredytu – k. 5-6

Pismem z dnia 14 czerwca 2013r. zawiadomiono E. R. o zmianie wierzyciela i przelewie wierzytelności na rzecz (...) Niestandardyzowanego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą K..

Dowód: zawiadomienie – k. 4; wyciąg z rejestru funduszy – k. 8-9

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgromadzone w sprawie dokumenty, przedłożone przez stronę powodową nie wzbudziły wątpliwości Sądu w zakresie swej wiarygodności, w pełni korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, a w powiązaniu ze sobą składają się na ustalony w sprawie stan faktyczny. Nie były one również kwestionowane przez strony postępowania, a nadto nie zachodziły żadne wątpliwości, co do ich formy bądź treści.

W pierwszej kolejności należy jednak podnieść, iż powód nie przedłożył umowy przelewu wierzytelności, załącznika do umowy przelewu wierzytelności, poprzestając jedynie na przedłożeniu samej umowy kredytu na zakup towarów.

Powód powinien okoliczność nabycia wierzytelności, jak i samo roszczenie udowodnić zgodnie z treścią art. 6 k.c..

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdził, że powód nabył w stosunku do pozwanej wierzytelność z mocy powoływanych umów. Brak umowy przelewu wierzytelności, brak listy wierzytelności – uniemożliwia weryfikację, czy dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie było przedmiotem cesji wierzytelności. Zgodnie z przepisem art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania [art. 471 i n. k.c.); tak też: K. Z. (w:) E. G., Komentarz, 2006, s. 891; H. C. (w:) G. B., Komentarz, t. I, 2006, s. 670].

Podsumowując należy stwierdzić, iż powód nie wykazał właściwymi dokumentami nabycia wierzytelności przypadającej od pozwanej, ani jej wysokości. Stosownie do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też – co do zasady – w postępowaniu cywilnym to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76). W realiach przedmiotowej sprawy istnienie wierzytelności nie zostało wykazane. Zdaniem Sądu należność wskazana w pozwie musi być realna i przedstawiać faktyczną wysokość wierzytelności. Zaznaczyć także należy, iż powód, jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej

z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób określił wysokość dochodzonego roszczenia, czego jednak nie uczynił.

Biorąc pod uwagę całokształt wskazanych okoliczności Sąd uznał, iż nie można przyjąć, że nie istnieją wątpliwości, co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie. Strona powodowa oparła powództwo jedynie na twierdzeniach o nabyciu wierzytelności, to zaś przy masowym nabywaniu wierzytelności nie mogło być uznane za prawdziwy stan w odniesieniu do istnienia konkretnej wierzytelności dochodzonej przez powoda w pozwie.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, należało orzec jak w sentencji orzeczenia.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.